

„Constantin Jean“, între Patraulea și Ismail sau între B.D. și Toate pânzele sus! – o biografie uluitoare, dincolo și dincoace de marele ecran

„Ismail estem“: „Întâi mancam și pe urmă luptam. (...) Ismail mâncam, cu polonicul dadeam!“

Înainte rolului bucătarului turc Ismail, care vorbea atât de savuros stricat românește în serialul *Toate pânzele sus!* realizat de Mircea Mureșan după populara carte de aventuri a lui Radu Tudoran, Jean Constantin (nume – prenume, nu invers, așa cum s-ar putea crede!) a fost haiosul mic delicvent Patraulea din seria *Brigada Diverse*, într-un trio memorabil alături de Dem Rădulescu și Puiu Călinescu. Ismail și Patraulea fac parte din galeria personajelor memorabile jucate de el, alături de Parpanghel din seria cu *Haiducii lui Șaptecai*, Limbă din ciclul Comisarului Moldovan al lui Sergiu Nicolaescu, Corcodel din filmele cu Iancu Jianu, Barabulă din cele cu Coana Chirița sau Mistică din *Eu, tu și Ovidiu*.

Doi dintre protagoniștii popularei serii *Brigada Diverse*, Toma Caragiu și Jean Constantin, s-au născut în aceeași zi de 21 august, la o diferență de doi ani. Amândoi au jucat în seria *B.D.*, unde personajul interpretat de Caragiu l-a înhățat de mai multe ori pe cel al lui Jean, simpaticul borfaș Patraulea. Jean Constantin (nume de familie Jean, prenume Constantin, de fapt, Cornel-Constantin!) este născut tot pe 21 august, dar în anul 1927, spre deosebire de Toma Caragiu, care venise pe lume în 1925. Actorul din Constanța, cu o poveste pitorească de viață, provenea dintr-o familie numeroasă, cu cinci fete și patru băieți. Era vorba de o familie mixtă – mama fiind grecoaică, iar tatăl, aromân din Macedonia. „Mama mea, grecoaică, era venită cu părinții de la Salonic

prin 1880 și ceva, și se numea Caliopei Stavreg Zaharia“, iar „Tatăl meu era român, se numea Dumitru Jean și era conductor arhitect“. (După alte surse, tatăl ar fi fost, de fapt, macedo-român de origine albaneză, ca și alt constănțean celebru, actorul Nicu Constantin.) Numele său de botez era Constantin, după bunicul său patern Costache. Numele de familie original era Zeanu, transformat în Geanu, transcris apoi în Jean, în livretul militar al tatălui său Dumitru.

Un fapt mai puțin cunoscut a fost acela că Jean Constantin a fost urmărit toată viața de așa-numitul „Blestem Anastasia“. Astfel, el a avut trei surori numite Anastasia, care au murit, toate, prematur. Prima dintre ele a decedat în 1929, la puțină vreme de la naștere. În 1931, să vină pe lume o a doua fata care avea să poarte același nume, ca omagiu adus celei dintâi. În mod absolut tragic, după doar doi ani, sfârșea și a doua Anastasie, urmând ca o a treia fetiță, născută în 1936, să poarte acest nume. Și pentru că blestemul bate de mai multe ori la poartă și aceasta, o funcționară, avea să moară de tânără, în anul 1972. (<https://newsweek.ro>)

Ceilalți frați ai săi au fost Gheorghe (1917–1990), lăcătuș mecanic de precizie, specializat în Germania în anii războiului; Ionel (1921–1993), conducător și mecanic auto; Vasilchia (1923–1982), casnică; Nicu (1925–2002), electromecanic; Elena (1933), profesoară de limba și literatura română.

Deși s-a vehiculat mult timp ideea că ar fi fost de etnie romă, actorul (21 august 1927, Techirghiol; unele surse indică anul nașterii 1928 – 26 mai 2010, Constanța) nu a confirmat niciodată aceste zvonuri, ba mai mult a făcut haz de ele: „Eu mi-am jucat foarte bine rolurile și am convins etnia și nu numai, că sunt de-al lor“. Dar reprezentanții etniei din Constanța au declarat însă că Jean Constantin nu era membru al comunității lor și că acesta era cunoscut în oraș ca grec. Totuși, datorită tenului său mediteraneean, a fost ales să joace astfel de roluri în mai multe filme (de pildă, întruchipându-l pe hoțul de buzunare Limba, din ciclul Comisarului Moldovan regizat de Sergiu Nicolaescu), iar însuși Toma Caragiu se amuza pe această temă.

„Jean Constantin nu a făcut niciodată parte din comunitatea noastră“, a dat lămuriri în 2010, la dispariția artistului, consilierul pe probleme de romi al Prefecturii Constanța, Virgil Carabulea, vicepreședinte al Partidei Romilor. Actorul făcea parte dintr-o familie de greci proveniți de la Marea Neagră și stabiliți tot la Marea Neagră. Deși nu avea legătură cu etnia romă, spre deosebire de alți confrăți minoritari, Jean Constantin își asuma rolul de „țigan“ doar pentru că era pitoresc și plăcea publicului. „Tatăl meu a fost concert-maistru la Teatrul «Fantasio», au lucrat toată viața împreună, erau și de aceeași vârstă. Toată lumea știa că Jean este grec, dar lui așa îi plăcea să se prezinte, drept țigan. Făcea parte din personajul Jean Constantin“, a precizat Virgil Carabulea. Originea gitană a fost infirmată și de sora actorului, Ileana Jean, profesoară de limba română, care a prezentat, la un moment dat, actele doveditoare ale originilor elene ale familiei.

Grecul Jean Constantin a fost prieten apropiat cu alt mare actor de comedie, și el constănțean, și el provenind dintr-o nație balcanică – aro-mânul albanez Nicu Constantin.

Îi plăcea de mic să spună poezii, iar părinții îl încurajau; mama lui avea o voce remarcabilă, iar tatăl lui era responsabil cu glumele în familie. În anii Celui de-Al Doilea Război Mondial, tatăl său nu prea avea de lucru, astfel că familia Jean se muta des. Viitorul actor a urmat cursurile Școlii gimnaziale nr. 3 din Constanța și, mai apoi, Școala de arte și meserii din București, unde a mers pe specializarea „desen tehnic“. Tatăl său l-a luat apoi să lucreze cu el și, ulterior, i-a găsit tot felul de slujbe: cofetar, ajutor de zidar sau creator de modele de pantofi de pânză. Jean Constantin a fost întotdeauna un pasionat de înot, însă, pe de altă parte, a împărțit, în prima parte a vieții, sărăcia familiei sale, ultimul născut dintre băieți îmbrăcându-se mai mereu cu ceea rămânea de la frații lui, multe lucruri fiind ajustate de mamă, ciorapii cârpiți sau gulele erau schimbate la cămașă. (www.radioromaniacultural.ro)

La vârsta de numai 16 ani, Jean Constantin a luat decizia de a renunța la școală și de a se angaja. El își dorea mult să lucreze în port, deoarece

credea că așa va putea să se îmbarce pe un vas și să plece să vadă lumea, însă a ajuns să lucreze în cu totul alt loc. Pe șantier a muncit din greu, ca hamal. „Noi, puștii, eram șobolanii portului“, râdea mai târziu artistul. „Adevărul este că mie, fiind cel mai mic și mai răsfațat dintre frați, nu mi-a plăcut deloc cartea. De-aia, deși tata voia să mă facă arhitect, auzi la el, m-am făcut artist. Înarmați doar cu naivitatea și cu visurile celor 16 ani, mai mulți colegi de liceu ne-am înrolat cu entuziasm în Brigada a 3-a Constanța, ce urma să plece pe șantierul Bumbești-Livezeni“, a declarat Jean Constantin într-un interviu mai vechi.

„Era cunoscut și ca un bun dansator în anturajul tinerilor din cartier, care frecventau balurile de la Cercul ofițerilor sau de la Școala Italiană din Bulevardul Regina Maria, unde cântau instrumentiști de reputație locală, precum Ionel Botea, Emil Brudiu, Andrei Petrescu ș.a. În perioada 1947–1949, ca și alți băieți de vârsta sa, cu gândurile pline de visuri artistice, dar cu buzunarele goale, s-a angajat la silozurile din port, unde nu s-a jucat de-a docherul, ci a fost unul autentic, așa cum avea să fie și brigadier pe șantierul Bumbești-Livezeni vreme de o sută de zile. În vestita brigadă *A treia, Constanța*, cumula obligațiile de serviciu, cu caracter tehnic, în echipele de excavații, terasamente de căi ferate, vopsire poduri etc., cu activitatea artistică. După stagiul de brigadieri, constanțenii au revenit acasă cu toții, niciunul neacceptând oferte, altfel îmbietoare, de *promovare* cu prioritate, prin filieră de dosar (bun) de cadre, în sectoarele fierbinți ale noului regim comunist: politică, diplomatie, securitate, miliție. Au reales docheria din port și, seara, joaca fascinantă de pe scena clubului Dezrobirea. Între ei, în primele rânduri, ca întotdeauna, Jean Constantin“, arăta biograful său, Jean Badea.

În perioada 1950–1952, și-a efectuat stagiul militar, în trupele de grăniceri de la Orșova, obținând gradul de sergent-major și fiind remarcat în ansamblul artistic al unității de către viitorul regizor Iulian Mișu.

Apoi, inițial, Jean Constantin a lucrat ca simplu normator într-o fabrică din Constanța, unde a pus bazele unei brigăzi artistice, denumită simbolic „Pentru libertate!“, cu care se producea și la acel club

muncitoresc Dezrobirea. S-a angajat, apoi, la Electromontaj Constanța, iar ulterior a fost șef al serviciului de normare-salarizare de la Întreprinderea Metalurgică de Utilaje Medgidia. A lucrat, pentru o vreme, și la Ansamblul artistic al Direcției Generale a Canalului și la Ansamblul de cântece și dansuri al Casei de cultură a sindicatelor. În această perioadă a anilor '50 ai secolului trecut, Jean Constantin locuia în podul unui imobil, fără bucătărie sau grup sanitar, astfel că pentru a arunca gunoiul și a-și face toaleta, actorul era nevoit să coboare foarte des la parter. Într-o dimineață, a fost surprins în pijama de către o delegație oficială venită în control. Unul dintre oficiali a întrebat ce e cu actorul, iar după ce i s-a explicat situația, acesta a comandat „Să îi repartizați imediat o casă!“, scrie Jean Badea, secretar literar al Teatrului „Fantasio“ și prieten apropiat al artistului. Astfel, a primit un apartament, aproape de faleză, pe strada Cristea Georgescu, unde avea să locuiască mult timp.

A debutat ca artist la Casa de Cultură din Constanța. „Primul spectacol în care a apărut, alături de prietenii săi Ilarion Ciobanu și Constantin Cârnicu, a fost poemul dramatic *Pentru libertate*, scris de un alt docher din port, Ion Drăgănescu (viitor ziarist și autor de texte de estradă, unele puse în scenă la Teatrul «Fantasio»)." Era o piesă, cu evidente nuanțe teziste, despre comuniștii greci conduși de Marcos, în care Jean a fost distribuit în rolul unui ofițer american (personaj negativ), în timp ce Ilarion Ciobanu juca tot un fioros, dar la un alt nivel, inferior pe scara ierarhică a dușmanilor de clasă, adică un pârlit de gardian de închisoare. Spectacolul, menit să agite mânia proletară împotriva imperiaștilor anglo-americani, a avut stagiune permanentă la Sala Elpis din Constanța, dar era reprezentat și în deplasări, la Tulcea, Medgidia, Mangalia, Cernavodă, făcute cu un camion cu prelată, în care se transportau de-a valma decorul, costumele, recuzita, artiștii. Pesemne că praful de pe scândura acelor scene improvizate, neîncălzite și luminate cu lămpi de petrol, i-a pătruns adânc și definitiv în plămâni și în suflet, fiindcă Jean a devenit, pentru toată viața, dependent de el, ca de un drog pustiitor“, rememora Jean Badea.

La un moment dat, a ajuns la București pentru un festival de amatori, iar acest eveniment i-a arătat clar ce are de făcut în viață. Ca artist amator, Jean Constantin a fost coleg cu Ilarion Ciobanu, artist cu o biografie la fel de neconvențională, și împreună au atras repede atenția publicului. Cei doi au început să facă tot felul de spectacole de comedie, iar reacțiile publicului arătau că ei erau cu adevărat făcuți pentru scenă. Ilarion Ciobanu, singurul actor român care a lucrat numai în cinematografie, s-a născut la 28 octombrie 1931, în Ciucur Mingir, o așezare care face astăzi parte din Republica Moldova. Familia sa a colindat țara în lung și-n lat. Așa a ajuns și la Constanța, unde tatăl său s-a angajat ca hamal în port, murind într-un accident în anul 1939. „Am trăit ca pasărea cerului – portul e un părinte mare și generos care dă de mâncare la toate păsările. La 12 ani, am intrat băiat la prăvălie, după care am urmat lunga caravană de meserii: hamal, țăran cu sapa, tractorist, miner, săpător, tâmplar, șofer, marinar, pescar și altele“, mărturisirea regretatului Ilarion Ciobanu. În copilărie, visa să devină marinar, dar viața avea alte planuri cu el. În prefața cărții de proze scurte pe care Ilarion a scris-o în 1980, *Un far la pensie*, scriitorul Titus Popovici a mai recompus câteva crâmpie din biografia cineastului: „O copilărie amară, cea a orfanului de tată (mort, după cum se spune, încercând să oprească cu pieptul un tren), a copilului care s-a dus la școală încălțat cu pantofii mari și scâlțiați ai mamei, și ai cărui pumni au tăiat radical pofta de răs inconștient și de batjocură a celorlalți, a hamalului de port la o vârstă când junii din high-life-ul epocii dansau conga și boogie-woogie, a brigadierului voluntar pe șantierele romantice de la Bumbești-Livezeni, a șoferului de camion a șantierului de dure-roasă amintire a primului Canal, a rugbistului de performanță, poposit sau naufragiat (cine poate ști?) la Institutul de Teatru, de unde a fost exmatriculat ca să poată ajunge cel mai complex actor de film contemporan...“ Deși a urmat IATC-ul, teatrul nu l-a atras pe Ilarion Ciobanu. A abandonat Institutul pentru că marile roluri din cinematografie îl așteptau. Iar el a devenit Gerula (*Columna*), marinarul Gherasim (*Toate pânzele sus!*), ardeleanul-cowboy Traian Brad (seria *Ardelenii*),

comisarul Mihai Roman (din filmele de acțiune ale lui Sergiu Nicolaescu), Stroe Buzescu (*Mihai Viteazul*), Vasile Stegaru (*Nemuritorii*), Petre (*Răscoala*), Tatăl (*Lumini și umbre*).

După unele informații, preluate și de Jean Badea, înaintea primului spectacol de estradă în care a apărut, viitorul actor crease un grup de fluierași (cu instrumente confecționate din lemn de soc!), care interpretau cu însuflețire atât melodii populare, cât și marșuri patriotice. Animator cultural autentic, el era implicat în toate etapele realizării spectacolului de estradă: propunea idei de cuplete sau monologuri, era interpret și membru al colectivului improvizat de regizori. Un trio umoristic muzical, format din Sandi (Alexandru Nestor), Niță (Constantin Cârnicu) și Cornel (Jean Constantin), își începea cupletul satiric cu carentul: „Sandi, Niță și Cornel/ Vrem să vă distrăm nișteI./ Veniți ca să ne priviți/ Și cu toții să zâmbiți!“ Prestația artistică a acestui grup a câștigat în scurtă vreme o faimă considerabilă, producând mai mult decât un zâmbet; „brigadierii de pe șantiere cum era cel de la Bumbesti-Livezeni, deveniți spectatori la sfârșit de săptămână, se amuzau copios, textele erau incisive, interpreții aveau un haz pur, neafectat, intervențiile lui Jean provocau explozii de râsete“. Formația de estradă a Brigăzii a Treia – Constanța, și-a „rodât“ spectacolul prin reprezentații la Târgu Jiu, Petroșani, Deva și alte localități din zonă, iar la concursul artistic al ansamblurilor existente pe șantier a cucerit Marele Premiu. Se povestește că pe scenă era amplasată silueta unui vapor, pe coșul căruia ieșea fumul de la țigările fumate, la sugestia lui Jean Constantin, în flux continuu de către patru brigadieri...

Carierea artistică a lui Jean Constantin, cel fără studii de actorie, a cunoscut un imprevizibil punct de inflexiune. „Când m-a auzit Constanța Crăciun /diriguitoarea culturii în anii '50/ interpretând monologul lui N. Canner, *Nu mă bag*, a spus: *Legitimați-l p-ăla! Dacă nu e artist profesionist, dați-i Premiul I, că merită*. Și cum abia atunci mi s-au descoperit talentele m-au cooptat în echipa Casei de Cultură a Sindicatelor din Medgidia unde, cu rolul marinarului Tono, din opereta *Vânt de*

libertate, de Dunaevschi, am mai cucerit un loc I pe țară“, povestea Jean Constantin. Deși nu avea studii de specialitate, ci doar un evident talent nativ, la sfârșitul anului 1957, apoi a fost primit în nou-înființata secție de estradă din cadrul Teatrului de Stat „Fantasio“. De altfel, actorul a rămas angajat al acestui teatru până la pensionare. Aici, a fost coleg cu nume pe care publicul avea să le rețină cu drag, precum Dan și Sida Spătaru, Aurel și Gelu Manolache, Mariana Cerconi („soția“ sa din *Toate pânzele sus!*) și Ilona Moțica. Îi plăcea de mic să spună poezii, iar părinții îl încurajau, mama lui avea voce, iar tatăl lui își distra prietenii cu anecdote și scheciuri comice. Viața lui a fost muncită, a făcut naveta cu trenul, chiar și cu căruța ca să ajungă la teatru, dar a pus mult suflet în tot ceea ce făcea, el afirmând nu o dată: „Dacă rolul nu trece prin tine, publicul te simte“.

„Când și cum s-a produs inversiunea ordinii celor două cuvinte / numele și prenumele/, este o chestiune încă neelucidată. Cert este însă faptul că în prima cronică despre un spectacol al său, *Mașenka și ursul*, din 1955, este numit *Jean Constantin*“, arată Jean Badea în volumul său biografic din 2000.

A jucat în filme de la începutul anilor '60. La sfârșitul deceniului este distribuit în producțiile de succes *Prea mic pentru un război atât de mare* (1969, regia Radu Gabrea) și *Canarul și viscolul* (1969, regia Manole Marcus), ambele având ca subiect dramele pricinuite de apărarea cauzei politice (prin război sau activitatea în ilegalitate). Totuși, nu aceste roluri îl impun, ci partiturile comice jucate începând din 1970 pentru *seria B.D. (Brigada Diverse)*, în compania actorilor Toma Caragiu, Puiu Călinescu, Iurie Darie, Sebastian Papaiani, Dumitru Furdui și Dem Rădulescu. În 1973, colaborează pentru prima oară cu regizorul Sergiu Nicolaescu la filmul istoric de acțiune *Nemuritorii*. Serialul *Toate pânzele sus!* (1976), în regia lui Mircea Mureșan, îi aduce un alt rol cu mare priză la public – turcul Ismail. *Revanșa* (1978) de Sergiu Nicolaescu este primul film în care Constantin interpretează rolul hoțului de buzunare de origine gitană Limbă. Un an mai târziu, joacă în comedia *Nea Mărin miliardar*, de

asemenea, în regia lui Nicolaescu. În anii '80 și '90, este prezent într-un număr mai mic de producții, în mare parte comedii. Continuă să fie distribuit și de Sergiu Nicolaescu în filmele sale. După o pauză de șapte ani, a revenit pe platourile de filmare cu rolul Nea Florică din lungmetrajul de debut al lui Cătălin Mitulescu, *Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii* (2006). Ultimele sale filme, *Supraviețuitorul* (2008) și *Poker* (2010), au fost regizate de vechiul său prieten Sergiu Nicolaescu. Jean Constantin a jucat și pe scena Teatrului Național din București, fiind distribuit în spectacolul *O scrisoare pierdută*, regizat de Radu Beligan. A apărut și în serialul *Regina*, despre viața romilor, difuzat de postul Acasă TV. A fost conștient că era ales de regizorii care aveau nevoie de „o pată de culoare“ în film. „Esența gândirii regizorilor era asta: *Am nevoie de o pată de culoare în filmul meu, că prea se măcelăresc toți!*“ Într-o declarație consemnată de Constantin Stoiciu, în numărul 9 al revistei *Cinema* din 1973, el explica: „Trebuie să fim cum ne vor spectatorii. Pe mine, dacă nu mă văd așa cum mă știu..., zic c-au plătit biletul degeaba și a doua oară îmi întorc spatele...“

„Pe Jean Constantin nu l-aș fi lăsat să iasă la pensie. L-aș fi legat de scenă cu lanțuri și aș fi înghițit cheia!“, spunea Mihai Maximilian, soțul și textierul colegei sale de scenă Stela Popescu. Iar Ecaterina Oproiu adăuga: „Jean Constantin merge la țintă în pas de drac împielit!“

...Se spune că la filmările pentru seria *Brigada Diverse* era foarte multă bună dispoziție. Actorii aveau libertate destul de mare de joc, regizorul le permitea „abateri“ hazoase de la replicile din scenariu, însă Mircea Drăgan era foarte sever în ceea ce privea programul de filmare și disciplina pe platouri. „Am să vă povestesc o pățanie de-a mea, la o filmare cu B.D.“, relatează Jean Constantin. „Eram la stadionul Dinamo și lipsisem câteva minute, ca să mănânc un sendviș. Când m-am întors, Mircea Drăgan, cunoscut pentru exigența lui, m-a întrebat cât m-a costat sendvișul. *Trei lei*, i-am răspuns. *Nu-i adevărat, te-a costat 503 lei!*, mi-a replicat regizorul. *Cum așa, nu știu eu cât am dat pe el?* Abia atunci mi-a explicat Drăgan: *Îmi pare rău, îmi ești tare simpatic, dar n-am ce face. Ai plecat fără să anunți de la filmare, iar asta te costă 500 de lei*“.

În frunte cu Toma Caragiu, actorii introduceau adeseori și replici improvizate, nu se puteau abține. „Știți cum e! Te forțezi să fii serios, să te concentrezi, să-ți vezi de replica ta, de filmare, de treabă și, o dată îți aduci aminte de-o grimasă de-a lui Puiu Călinescu sau de cine știe ce întâmplare haioasă.“ Uneori, Toma era de o mare spontaneitate și se exprima hazos, luându-și în târbacă partenerii de platou, fără ca aceștia să se supere vreodată. „Jean Constantin, care îl interpreta pe Patraulea, mai întârzia uneori pe la filmări. Făcea naveta de la Constanța și îi era destul de greu să ajungă la timp. Atunci, Tomiță Caragiu, cu mimica-i năucitoare, zicea: *Paștele mamei lui de țigan... Asta, precis a furat ceva din tren. L-au prins și de-aia nu mai vine...* Râdea toată echipa de leșina“, își amintesc cei prezenți la filmări, între care operatorul și viitorul regizor Nicolae Mărgineanu.

În drumurile sale, actorul, care a făcut toată viața naveta Constanța – București, oprea des la cel mai renumit popas din Slobozia – Privighetoaia. Maestrul comediei românești era atras de bucatele tradiționale. Drept mulțumire pentru serviciile primite, Jean Constantin lăsa întotdeauna bacșiș gras ospătarilor. De popasurile lui Jean Constantin la restaurantul din Slobozia își amintea Gheorghe Craițar, unul dintre ospătarii care l-au servit pe regretatul actor. Omului îi era greu să aprecieze de câte ori actorul a trecut pe la restaurant, spunea însă că de fiecare dată când venea era mare veselie. „Jean Constantin era sufletul petrecerii, dacă se poate spune așa. Făcea glume multe. Râdeam și noi, chiar dacă nu aveam voie. Șeful de sală ne urmărea, dar cui îi mai păsa?“ Pe lângă faptul că stârnea veselie în local, Jean Constantin era unul dintre clienții care lăsa bacșiș bun. „Niciodată nu a plecat fără să lase ceva și pentru ospătari. Era foarte generos“, își mai amintea Gheorghe Craițar. Artistul era înnebunit după mâncarea tradițională pregătită în bucătăria restaurantului din Slobozia. „Îi plăceau tare mult sarmalele, fasolea cu ciolan și afumăturile. De băut nu bea decât câte un pahar, două de vin. Numai roșu cerea de fiecare dată când venea pe la noi“, mai adăuga ospătarul care l-a servit pe Jean Constantin. Nu doar acesta a fost servit de

Gheorghe Craițar, ci și renumiți oameni politici. Primul pe listă a fost cel care pe atunci era prințul moștenitor al Marii Britanii, Charles. Se întâmpla în anii '70 pe litoral. „Eram la restaurantul Palas din Constanța când am fost anunțat că la masă o să vină Alțeța Sa. Era un om așezat care nu a scos niciun sunet. A comandat numai pește“, își aducea aminte Gheorghe Craițar. După prințul Charles, tot la restaurantul din Slobozia unde l-a servit pe Jean Constantin, a venit și Nicolae Ceaușescu. „La fel ca regretatul actor, cerea numai mâncare tradițională“, rememora încântat ospătarul. Venit să vadă complexul de la Hermes, pe la mijlocul anilor '90, fostul președinte al Statelor Unite ale Americii, George Bush jr, a fost și el servit de Gheorghe Craițar. „Nu a stat prea mult. Vizita lui a durat doar două ore. A vrut doar un pahar cu apă rece și o cafea“, mai povestea ospătarul. (<https://adevarul.ro>)

A fost investit, în 2007, drept Cavaler de Malta al Ordinului „Sf. Ioan“ de Ierusalim, într-o ceremonie desfășurată la Muzeul de Istorie a Bucovinei din Suceava. Actorul s-a aflat alături de alți opt „postulanți“, între care prințul Dimitrie Sturdza, în fața Marelui Maestru Don Basilio Cali de Rhodos. În România, prezența cavalerilor de Malta este consemnată odată cu venirea familiei domnitoare de Hohenzollern-Sigmaringen, regii Carol I și Ferdinand I primind din partea Ordinului cea mai înaltă distincție, Baili Grand Croix de l'Ordre, cu titlul de Suveran.

... În 2009 și 2010, actorul a fost internat în mai multe rânduri din cauza problemelor cardiace. A murit miercuri, 26 mai 2010, în apartamentul său din Constanța. Vestea morții a fost făcută publică de către actorul Alexandru Arșinel, partener de scenă în spectacole ale teatrului de revistă. „Am petrecut mult timp împreună. De multe ori, am împărțit, în turnee, aceeași cameră. Jean era o persoană foarte distrată și nu vorbea niciodată de suferință, boală și alte lipsuri. Era mereu cu zâmbetul pe buze“, a spus, printre suspine, Alexandru Arșinel. Colegul lor, actorul Nae Lăzărescu, a venit și el la Constanța să-și ia rămas-bun de la Jean Constantin. „Era prieten cu toată lumea, un artist al poporului, care s-a consumat și a ars ca o torță“, a adăugat Nae Lăzărescu.

Stela Popescu, Alexandru Arșinel, Nae Lăzărescu și Vasile Muraru au sosit la Casa Mortuară Clares unde a fost depus trupul neînsuflețit al lui Jean Constantin, care a fost înmormântat în Cimitirul Central din Constanța în ziua de 28 mai, în chiar ziua în care, inițial, era stabilit să devină Cetățean de Onoare al Județului Constanța.

Consiliul Județean Constanța ar fi trebuit să îi acorde titlul de cetățean de onoare al județului, înainte de a se afla de decesul maestrului, dar a ratat ocazia. La ședința din 26 mai, ziua decesului, proiectul nu a mai fost inclus pe ordinea de zi. „Proiectul era depus de mult timp, dar nu era foarte bine întocmit. Oricum voiam să îi acordăm acest titlu, dar a intervenit moartea fulgerătoare a antrenorului sârb Zoran Kurtes de la HCM Constanța, așa că i-am acordat lui titlul post-mortem. Am amânat evenimentul cu maestrul pentru ședința viitoare... iată că va fi prea târziu“, a declarat Cristian Moldovanu, purtătorul de cuvânt al Consiliului Județean Constanța. Inițiatorul proiectului era revoltat: „Am depus proiectul acum trei luni, nu am primit niciun răspuns. Aveam șansa de a-i face o ultimă bucurie și o recunoaștere meritată marelui nostru actor. Acum o să-i acordăm titlul post-mortem, ar fi al treilea al județului, după primarul din Adamclisi, Emilian Burcea (mort subit în martie la Silistra, la 40 de ani), și Zoran Kurtes (decedat la începutul lunii, la 44 de ani, la Mamaia)“, a precizat consilierul județean Mihai Petre. Exact pe 27 mai 1999, Jean Constantin fusese numit Cetățean de Onoare al Municipiului Constanța.

Centrul Multifuncțional Educativ pentru Tineret din Constanța poartă, din 20 aprilie 2018, în amintirea sa, numele „Jean Constantin“.